mikul oma teisepoolese. — Onnis Tüdimatta uskus niisama wähe unenägusid, nagu tark Siirak, aga seda kuuldes jäi ta ometi natukese aega mõtetesse seisma ja ütles siis wiimaks: „Ära karda, weeretame oma lootust Jehoowa peale, kül tema teeb kõik hästi.“ — Aga hädaste olid naad kaks aastat paaris elanud, seal läks unenägu tõeks. — Kohe selle järele, kui Tüdimatta oma talwist tööd lõpetas, jäi ta haigeks ja haigus läks pääw päälwalt itta raskemaks. —

Kül oli ta armas abikaasa ta'le abiks ja patus ta elu pärast Jumalat; aga Jumalal olid teised mõtted ja Tema mõtted ep ole inimese mõtted. — Wähem kui laps teab seda, et ta suur laulu sõber oli ja seepärast palus ta ühel pääwal jälle abikaasa, et ta laulu raamatu tooks ja natukese ta woodi ees laulaks. — Raamat sai toodud ja ta igatses, et lauldud saaks: „Jerusalem sa kallis taewa linn, oh olekssime seal!“ 2c. Aga ennem weel, kui salm lauldud sai, heitis ta, minu Joonatan, hinge ja inglid kandsid ta hinge taewa, kus põle enam waewa. Pühhapääw selle peale olid matuksed ja palju walla rahwast ollid teda, ta igawesse rahusse saatma tulnud ja haua juures laulsid ta koolilapsed tema enese tehtud laulu, mis nõnda käis:
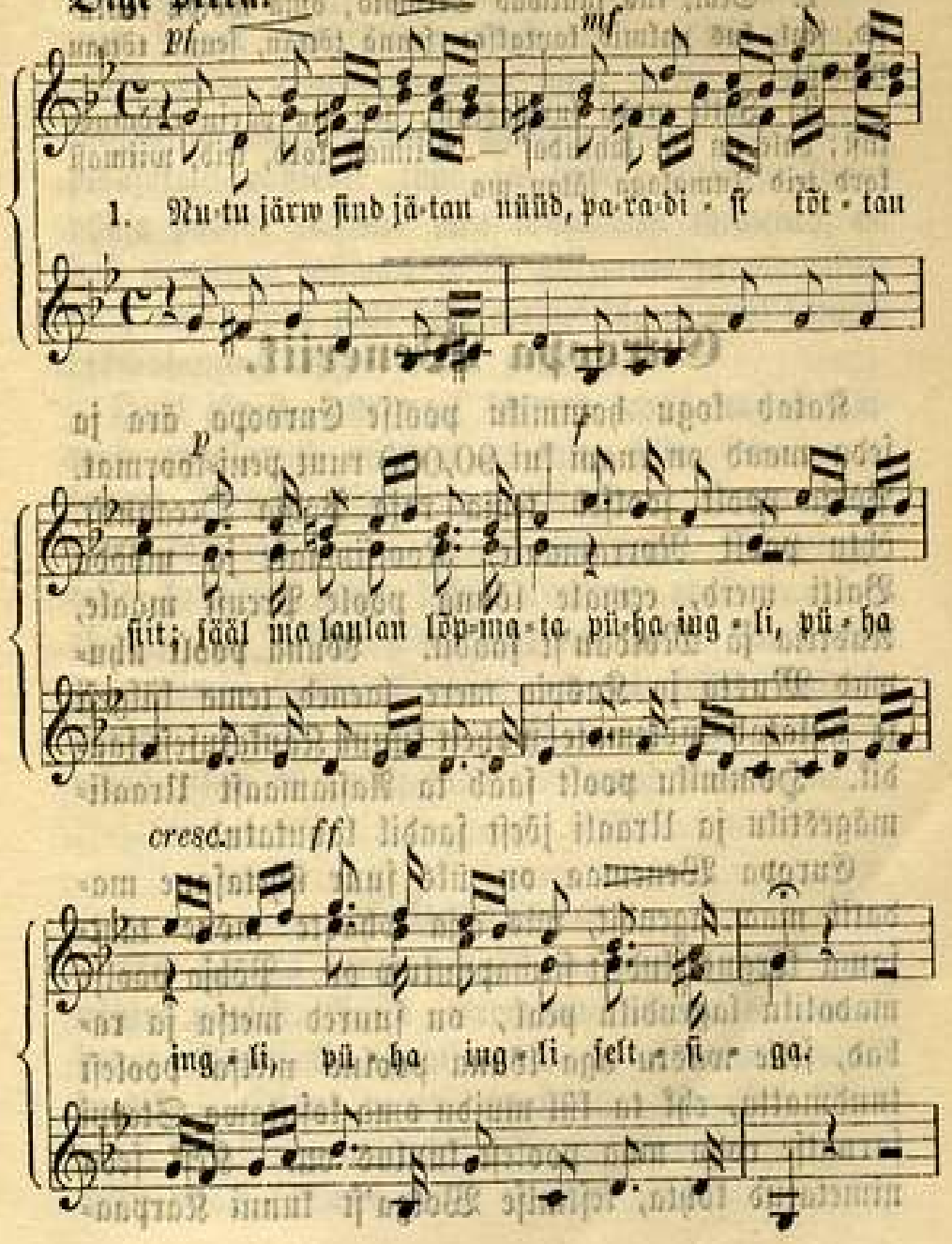
Oige pikka.

